

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. augusztus 19.
(csütörtök)**

Szepesy László

20. TÖBB MINT A MI CSELEKEDETEINK

Énekek: 428, 427,1-2.6-10

Alapige: Máté 5,20

„Mert mondom néktek, hogyha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába.”

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, hogy a mai nap is kerestél bennünket, köszönjük azt, hogy megőriztél a hitben, erőt adtál dolgaink elvégzéséhez, és mind fájdalmainkkal, mind örömeinkkel Hozzád jöhettünk. Köszönjük Neked, hogy szívünket újból és újból fel akarod emelni magadhoz, azt akarod, hogy az odafelvalókkal törődjünk, még a földi életünk dolgait is a Te szemszögedből nézzük, és így ítéljük meg minden terhet, minden fájdalmat, minden bántást, minden örömet, minden sikert és minden szeretetet. Kérünk, Urunk, hogy segíts, hogy valóban hit által tudjuk nézni Igéd kijelentésének tükrében életünket, a velünk történő dolgokat, és tudjunk Téged dicsőíteni és magasztalni. Mert ha így nézünk, akkor azt látjuk, hogy Te magad munkálkodsz, Te magad vagy az, aki megőrzöl, megtartasz, kegyelmedbe fogadsz, szeretsz mindvégig, és hűséges maradsz hozzánk.

Köszönjük, hogy ennek a mai napnak a végén is jöhetünk Hozzád, testvéri közösségben kérhetjük, hogy szóljon a Te igéd, hirdettesd azt Te magad Szentlelked szívünkben történő munkája által. És kérünk, Urunk, hogy ne csak az igehallgatásban, -értésben segíts, hanem annak elhívésében, megélésében. Ahogyan Igédben mondd, kérünk, hogy tedd gyümölcsözővé a Te beszédedet, végezze el azt a munkát mibenünk és rajtunk, amelyet szántál neki. Így kérünk, Te tedd ezt a ma esti alkalmat számunkra áldásossá, és a Te szent neved számára pedig dicsőségessé.

Krisztus nevében kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Mint az köztudott dolog, a gyerekek szeretnek példaképeket választani maguknak. A legkisebbek tűzoltókat, rendőröket, katonákat, orvosokat, tanárokat, vagy a már nagyobb gyerekek jól ismert sztárokat, zenészeket és színészeket választanak maguknak példaképül. Mindezt pedig azért teszik, mert ezek az emberek jelképezik számukra mindazt, amilyenek ők személy szerint a jövőben szeretnének lenni. A hívő embernek is lehetnek példaképei akár saját gyülekezetéből, akár máshonnan, vagy a Szentírásban előttünk élt hívő elődeinkre is gondolhatunk, akikre nem csupán felnézünk, hanem valahol legbelül azt mondjuk magunkban: bárcsak úgy tudnék hinni, hitből úgy tudnék cselekedni és élni, mint az az illető.

Jézus korának egyházában a legtöbben az írástudókra és farizeusokra gondoltak így. Ők voltak azok az emberek, akiket példaképül állítottak mások elé. A közvélemény szerint a vallásos élet olyan szintjét érték el ezek a férfiak, amiről a többség azt gondolta: én soha nem leszek ilyen. Ők voltak Isten törvényének tudói, tanítói, úgy is mondhatnánk, hogy professzorai, ők voltak, akik a zsidó hagyományokat is alaposan ismerték. Még Jézus Krisztus is elismeri róluk a Máté 23,2-ben, hogy „*Mózes székében ülnek*”, azaz ők azok, akik Isten törvényére tanítják a népet. De nemcsak a tudásukat becsülték, hanem a nép azt is hitte róluk, hogy ők azok, akik leginkább Isten parancsai szerint engedelmes módon tudnak élni. Ők imádkoztak és böjtöltek a legtöbbet, ezt nem lehetett eltagadni tőlük. Alamizsnát osztogattak a rászorulóknak. A templomi és vallási szertartásokat, ceremóniákat pontról pontra, precízen betartották, és másokkal betartatták. Mindemellett pedig arra is gondjuk volt, hogy tanítsák a népet. Olyan hírük volt az írástudóknak és farizeusoknak, hogy sokan úgy gondolták, ha két ember felmegy a mennybe, az egyik biztos farizeus.

Mindezek tükrében gondoljuk végig, mekkora botránkozást okozhatott Jézus Krisztus azon kijelentése, miszerint az általa elhozott Isten országába ezek a farizeusok és írástudók nem mennek be. Az, ahogyan élnek, amit tesznek, amit hisznek, nem elég ahhoz, hogy Isten igaznak nyilvánítsa őket. Sőt! Krisztus egy náluk jóval magasabb mércét állít fel nekünk, tanítványainak, mikor azt mondja: „*hogyha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál*”. Azaz Krisztus azt mondja ki, hogy nem csupán többet kell tennünk, mint a farizeusoknak, hanem valamit jobban, másként. Megváltónk ezzel a kijelentésével két dolgot mondott ki. Először is azt, hogy a farizeusok az üdvösség reménységével kecsegtetik az embereket úgy, hogy közben maguk nem mennek be a mennybe. Azaz olyan dolgokról tanítják őket, amiket maguk nem értenek, és amelyek szerint maguk nem tudnak igazából élni. Ez legalább olyan veszélyes dolog, mintha valaki úgy akarna megtanítani másokat autót vezetni, hogy közben maga azt sem tudja, hogy melyik pedál mire való, vagy hogy az autó melyik nyílásába kell a benzint tölteni. És ők ezt mégis teljesen nyugodt lelkiismerettel, önigazultan megtették, azt híve, hogy ők a mennybe mennek. Másodszor Krisztus arra világít rá, hogy amíg az írástudók és farizeusok a törvény védelmezőjének és megtartóinak állítják be magukat – mert ezt a címet követelték maguknak, és ennek égisze alatt támadták Krisztust, aki szerintük az evangéliummal Isten parancsait eltörölni akarja, mert szerintük az evangélium ellentmond a Törvénynek –, addig ezek a férfiak valójában semmibe vették Isten törvényét, újból és újból megszegették azt, felcserélték emberi rendelkezésekre. Krisztus ezt leleplezi. Érezzük kicsit át a helyzet komolyságát, hogy példaképek hogyan buknak meg Krisztus szemében, mert Krisztus kimondja róluk az igazságot. „A világ végére is elmentek, hogy valakit

Istenhez hívjatok, és olyan elhordozhatatlan terheket helyeztek rá, amit ti a kisujjaitokkal se mozdítotok meg.” Tehát itt komoly a tét, a kérdés az, Testvérek, hogy ki üdvözülni akar: a farizeusok vagy Krisztus követői. És Krisztus lerántja róluk a leplet, kép-mutató életükről, és döbbenetes, sokakat botránkoztató dolgot mond ki, azt, hogy az írástudók és farizeusok nem a Törvény védői, hanem az evangélium ellenségei. Pont ezért nem szabad követni őket (ezt később Krisztus precízen, részletesebben elmondja): tanításukat hallgatni kell, mert „*Mózes székében ülnek*”, az Igét olvassák fel, arra figyeljetelek, de cselekedeteiket nem szabad követni. De ennél tovább megy Krisztus, mert azt mondja, hogy ha ti üdvözülni akartok, akkor jobban kell élnetek, mint a farizeusoknak.

Mielőtt részletesebben kifejteném azt, hogy Krisztus mire is gondolt ez alatt a jobb alatt, hogy „*ha a ti igazságotok nem több*” az övékéénél, előbb tisztáznunk kell azt, hogy mit jelent ebben az igeversben az igazság kifejezés (mert egyébként a Szentírásban sok mindent jelent ez a szó). Először is Isten leszögezi, hogy igaznak lenni egy jogi állapot. Ez annyit jelent, hogy Isten törvényeivel, azok betartásával vagy éppen megszegésével áll kapcsolatban. Az ember jogi állapota attól függ, hogy milyen viszonyban áll a törvényekkel: betartja vagy megszegi azokat. Ennek tükrében Isten a törvénytiszteletet jogilag bűnösnek mondja, míg a törvény betartóját és megtartóját igaznak. Ez a két állapot van Isten előtt: bűnös vagy igaz. Ki dönti el, hogy az ember jogilag milyen állapotban van? Sokan vannak abban a tévedésben, hogy ezt mi magunktól is látjuk, és Isten nélkül is meg tudjuk ítélni. Azonban az Ige szerint egyedül az isteni bíróság, azaz személy szerint Isten a mi Bírónk, aki egyedül képes eldönteni ezt a kérdést, és csak Ő mondhatja ki rólunk, hogy mi bűnösök vagy igazak vagyunk. Ugyanis egyedül Ő ismeri saját törvényeit úgy, hogy azokat helyesen értse, azok igazi célját az ítélezés során mindvégig szem előtt tartsa, és egyedül Ő képes a mi életünket, testi-lelki állapotunkat átlátni úgy, hogy arról igazságos véleményt alkosson. Ezekre ember nem képes. Amikor tehát Isten így megvizsgál bennünket, és életünket az Ő törvényével veti össze, akkor mondja ki jogi helyzetünket: bűnös vagy igaz. Mindezek fényében tehát valakit igaznak mondani annyit tesz, hogy Isten jogilag kijelenteni, hogy valakinek az állapota összhangban van az Ő törvényeinek követelményeivel. Itt az a kérdés vetődik fel tehát, amiről Krisztus is beszél alapigénken: életünk összhangban van-e Isten törvényével, vagy nincs? A farizeusok úgy gondolták, hogy ők igazak, azaz betartják Isten törvényét. Krisztus azonban azt mondja róluk, hogy bűnösök, és a hívő ember igazságának többnek kell lennie, mint a farizeusok véleményének saját magukról vagy éppen másokról.

Mindezeket megértve nézzük meg, hogy Krisztus mit értett az alatt, hogy többnek kell lennie a mi igazságunknak a farizeusokénál, vagy úgy is mondhatnám, hogy korunk vallásoskodó emberénél, aki szintén azt hiszi, hogy a templomba és a bibliaórára járással, imádkozással és pénzadománnyal teljesíteni tudja Isten törvényeit. Úgy néznénk meg ezeket a dolgokat, hogy először mindig a farizeusok elképzelését mondanám el a Testvéreknek, utána pedig azt, hogy Krisztus mit mondott ezzel kapcsolatban.

Először is tehát az írástudók és farizeusok nem a teljes törvényt akarták betartani, hanem válogattak az isteni parancsolatok között. Voltak olyan ceremoniális törvények, amelyeket ők jobban szerettek, mint Isten más parancsait. Ez mindig is veszélyezteti az embert, minket is, hogy azokat a parancsokat, amelyek személy szerint nekem jobban tetszenek, vagy úgy gondolom, hogy könnyebben be tudom tartani

20. TÖBB MINT A MI CSELEKEDETEINK

őket, azokra nagyobb hangsúlyt helyezek az életemben, és a többivel pedig kevésbé, vagy egyáltalán ne törődök. Testvérek, hasonló ez ahhoz, ahogyan gyermekeink ott-hon viselkednek, amikor rendrakásra kerül a sor. Kezdetben a feleségemmel két dolgot mondtuk a gyermekeinknek: először is, hogy vége a játékidőnek, mindjárt fürdünk, tehát el kell pakolni. Ez volt a fontos rész, hogy pakolás kezdődik. Az után, másodsor megengedtük nekik, hogy mindenki választhat egy játékot, amivel addig játszhat, amíg a többiek fürdenek, mert ugye három gyermeket egyszerre elég nehéz fürdetni, ezért megengedtük, hogy amíg a többiek fürdenek, egy játékkal játszhatnak. Na már most a gyermekeink hogy reagáltak erre legelőször? Azt tették, hogy először kiválasztották a játékot, amivel később játszani akarnak, és elkezdtek játszani, a pakolás pedig félbe maradt. A számukra fontosat meghallották, ami számukra kevésbé volt érdekes vagy szórakoztató, azt mellőzték. Természetesen ezt korigáltuk, tehát később már ilyesmi nem fordulhatott elő, de valahogy így vagyunk mi is ezzel, mi is kiválasztjuk azokat Isten parancsai közül, amelyek szimpatikusabbak, jobban élvezzük, vagy könnyebb számunkra, a többit pedig sajnós mintha nem akarnánk meghallani, mellőzni akarjuk. A farizeusok is ugyanezt tették. Krisztus leleplezte őket, ezt mondta róluk: *„Jaj néktek, képmutató írástudók és farizeusok! mert megdézsmáljátok a mentát, a kaprot és a köményt, és elhagyjátok, amik nehezebbek a törvényben, az ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget: pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhagyni”* (Máté 23,23). Tehát mire világít rá Urunk? Szeretünk elhagyni, és gyakran a nehezebbeket Isten parancsai közül.

Ezzel szemben mit mond Krisztus: mi az a több igazság? Azt mondja, hogy törekedni kell Isten teljes törvényének megértésére, és az a szerint való életre. Még így is elkerülhetetlen, Testvérek, hogy ne szeressük az egyik parancsot jobban a másikonál, de nem mindegy, hogy tudatosan elhanyagolom Isten törvényének egy jó nagy részét, vagy pedig tudatosan belátom, hogy valamit jobban szeretnék tenni, de mégis törekszem arra is, amit kevésbé szeretek, mert tudom, hogy az is az Úr parancsa. Isten nem azt kéri ugyanis, Testvérek, hogy az életünknek csak egy részét adjuk oda Neki: az Úrnak nem csak a pénzünk, az időnk egy része kell, hanem az kell Neki, hogy a teljes szívedet add oda, a teljes valódat, amire a farizeusok nem voltak képesek.

Másodsor: a farizeusok igazsága abban merült ki, hogy a törvény külső cselekedeteinek betartására törekedtek. Ez olyan, mintha valaki anyagilag teljesen tönkretenne valakit a gazdasági törvényeket betartva, olyannyira, hogy az illető az utcára jut, és közben a másik csak annyit mondana: én mindent törvényszerűen tettem. És igaz, a törvényeket betartotta, de ebből a magatartásból hiányzik a törvény lelkiisége, és a célja, ami Isten törvényeinél a szeretet. Krisztus ezt is felrója a farizeusoknak, amikor azt mondja: *„Mert Mózes azt mondotta: Tiszteld atyádat és anyádat. És: Aki atyját vagy anyját szidalmazza, halállal haljon meg. Ti pedig azt mondjátok: Ha valaki ezt mondja atyjának vagy anyjának: Korbán (azaz: templomi ajándék) az, amivel megsegíthetnélek: úgy már nem engeditek, hogy az atyjával vagy anyjával valami jót tegyen”* (Márk 7,10-12). Látjuk, mi hiányzik ebből a gondolkodásból? A szeretet, amiről Isten nagy parancsolata is szól, ami összefoglalja az összes többit. Lehet törvény szerint cselekedni a törvény lelkiiségének figyelmen kívül hagyásával.

Krisztus ezzel szemben azt mondja, hogy nekünk a törvény lelkiiségével is törődnünk kell, nem csupán a külső cselekedetekkel. Azzal kell törődni, hogy istenfélő módon élve jó lelkiismeretünk legyen. Tetteinknek ne csak a látszatával törődjünk,

hanem az a mögött lévő szívünk állapotával. Legyen ez az első, és ne a külső cselekedet, amit a többiek látnak, hanem az legyen fontos, amit nem lát más ember, hanem csak Isten: az, ami a szívedben van. Tetteinknek ne csak a látszatával törődjünk, hanem a szívünk állapotával. És elsődlegesen szívünk, és ne cselekedeteink változását keressük. Ó, hányan bonyolódnak ebbe bele, Testvérek: meg akarom változtatni az életemet, és ez alatt azt értik, hogy másként akarok cselekedni, a nélkül, hogy másként akarna gondolkodni vagy hinni. Nem fog menni. A hitből származnak a cselekedetek, és ezért Isten először a szívváltozást kéri, és arra akar elvezetni minket. És ha a szívváltozás megvan, abból meg fog változni a te cselekedeted és az életed is.

Harmadszor: a farizeusok és írástudók arra törekedtek, hogy az emberek dicséretét kivívják, hogy nekik tetszenek. Hányszor fordulhat ez elő velünk is! Inkább akarunk gyermekeinknek, szüleinknek, baráti körünknek, gyülekezetünknek, munkatársainknak tetszeni, az ő dicséretüket és elismerésüket kivívni, miközben Istentől elfeledkezünk. Nem azzal van a gond, hogy dicséretre vágyunk, hiszen Isten úgy teremtett minket, hogy ez fontos legyen számunkra. Ez lényeges része ugyanis a Vele való kapcsolatunknak, hiszen mint gyermekek a mennyei Atya dicséretére vágyunk. És Ő meg is akarja adni nekünk azt. Gondoljunk csak a táltumok példázatára, hogy a hazaérkező király vajon nem dicséri-e meg a hűséges szolgát, és nem örül-e neki? *„Jól vagyon, jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután.”* Ez dicséret. Isten nem veti meg a dicséretet. Csak amikor ezt a dicséretet az ember a másik embertől várja el, és azt hiszi, hogy ez elég, akkor van baj. Egyrészt azért félrevezető ez, mert azt hisszük, hogy meg tudjuk egymást jól, lelki módon ítélni, tehát a másik úgy dicsér engem, hogy lát belőlem mindent, pedig ez nem igaz, a szívemet meg a gondolataimat nem látja. Igaz az, hogy Isten értelmet ad nekünk arra, hogy véleményt alkossunk az emberekről, de ez a vélemény – lássuk be – nagyon törekény és bizonytalan. Hiszen mi nem látunk a másik szívébe, nem látjuk a valódi mozgatórugóit és szándékait az embernek. Sokszor csak szó alapján ítélünk, Testvérek, és milyen elhamarkodottan. Hiszünk az első szónak, amit a másiktól mondunk, és a másikat meg se kérdezzük, és már továbbadjuk a hallottakat. És sajnos gyakran ezzel megelégszünk, ezzel a felszínes megítéléssel. Nem gondolunk a hazugság gyakoriságára, a képmutatásra, hogy valaki mást mond, mint amit gondol, és más ezekhez hasonló dolgokra. Krisztus ezeket is leleplezte a farizeusok életében. A mi ítéletünk nagyon gyalgó, és sokszor tévedünk pozitívan és negatívan is. Néha túl sok jót feltételezünk valakiről, néha meg túl keveset. Sokszor mondunk jónak olyant, aki valójában nem az, és gonosznak azt, aki valójában jó.

Krisztus a folytatásban, a Máté 6-ban majd fog erről szólni, ezért most nem szólnék erről részletesebben, majd a maga idején, csak annyit mondanék előljáróban, hogy elsődlegesen nekünk, hívőknek az Atya tetszését kellene keresnünk, nem az emberekét, Isten parancsainak kellene megfelelnünk, nem pedig az emberi elvárásoknak. Jobban kellene azt is elhinnünk, amit az Úr mond rólunk az Ő igéjében, és magunkat az alapján megítélni, nem az emberek véleménye alapján pusztán. Hiszen Ő az, aki igazán és lelki módon ítéel meg minket, és Ő az, aki igazán, alaposan tud véleményt alkotni rólunk.

Végül pedig, negyedszer: a farizeusok és írástudók büszkék voltak arra, amit látszólag Istenért tettek, és ebben a fajta önigazságukban bíztak. Én Isten szolgája vagyok, és mennyit tettem én az Úrért! És ebben bízom. Azt hitték, hogy bűnös ember létükre tudnak olyan jót tenni, ami a tökéletesen szent, tiszta, minden bűntől men-

20. TÖBB MINT A MI CSELEKEDETEINK

tes Istennek tetszene. Pedig az Úr az Igében többször is hangsúlyozza, hogy nincs, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy ember sem. Itt nem az emberi megítélés szerinti jóról van szó, hanem az isteni megítélés szerintiről. Ezt az öngazultságot Krisztus többször is leleplezte a farizeusok és írástudók életében, de azok mégsem hittek Neki. Legfőképpen ez a fajta öngazultság volt az oka annak, hogy elutasították Krisztust, és nem hitték el: szükségük van a Megváltóra, a Szabadítóra, mert ők azt mondták, hogy én nem vagyok rab, én szabad vagyok. Mert az az ember, aki szerint Isten előtt érdemeket tud maga is szerezni, annak nincs szüksége arra, hogy valaki megigazítsa őt. Aki maga nem látja be, hogy beteg, az nem fogja elismerni, hogy szüksége van orvosra. Aki a maga megítélése szerint igaz, és ehhez a véleményéhez ragaszkodik, az nem fog igazat adni a mennyei Bírónak, aki azt mondja róla, hogy bűnös vagy, és szükséged van az én Fiam igazságára. Pál apostol nagyon határozottan azt mondja, hogy vagy magunknak és a saját megítélésünknek hiszünk, és öngazultak vagyunk, vagy pedig Istennek adunk igazat, és belátjuk, hogy valóban bűnösök vagyunk, és szükségünk van arra, hogy Isten megigazítson minket. Ez az a pont, Testvérek, ahol el kell jutnunk Krisztushoz. Mert ezt mondja Pál, mégpedig pont a saját népéről: *„Mert az Isten igazságát nem ismervén, és az ő tulajdon igazságukat igyekezték érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmessé váltak. Mert a törvény vége Krisztus minden hívőnek igazságára”* (Róma 10,3-4). Mit jelent ez?

Gondoljuk végig: az öngazultság meggátol minket bűneink felismerésében, és abban, hogy kimondjuk: szükségünk van valakire, aki helyettünk teljesíti Isten törvényeit, mert mi arra nem vagyunk képesek. A farizeusok öngazultsága nagyon egyszerű: meg tudom tenni, amit Isten mond, tudok sok jót cselekedni, Isten ezt érdemként beszámítja nekem, így az isteni bíróság előtt igaz vagyok. Krisztus azonban azt mondja: a hívők igazságának ennél többnek kell lennie. Mi ez a több? Több jócselekedet, Testvérek? Vagy több kegyesség? Nem! Ez a több nem emberi, hanem hadd fogalmazzak úgy, hogy isteni, mert Ótőle származik. Krisztus azt mondja a tanítványoknak, hogy a ti igazságotoknak nem töletek, emberektől kell származnia, hanem Istentől, és ezért több. Nem a ti cselekedeteiteken alapszik a ti igazságotok, hanem azon, amit Krisztus tett, az Ó tökéletes engedelmisségén, azon, hogy Ó betölteni jött Isten törvényét, ami alapján Őt az Úr igaznak nyilvánította. Ugyanis ti bűnösök vagytok, és nem vagytok képesek betölteni a törvényt, én azonban – mondja Krisztus –, azért jöttem, hogy helyettetek betöltsem. Isten nem a ti szívetekre és cselekedeteitekre nézve mond titeket igaznak, hanem Krisztusra nézve. Az Ó igazságát nektek tulajdonítja, mintha ti magatok tettetek volna eleget a Törvény minden elvárásának. Több ez az igazság, Testvérek, mert nem a mi cselekedeteinken, hanem Krisztusba vetett hitünkön alapszik. Ez hit által elfogadott igazság. Amikor tehát Krisztus azt mondja, hogy a hívők igazsága több a vallásos, öngazult ember igazságánál, akkor ne azt higgyük, Testvérek, hogy többet kell tennünk náluk, és más szabályok szerint kell cselekednünk, hanem azt, hogy nekünk hinnünk kell Krisztusban, és ebből a hitből kell élnünk, és így megpróbálni Isten akarata szerint engedelmeskedni! Korábban kimondtuk, hogy valakit igaznak mondani annyit tesz, hogy Isten jogilag kijelenti, hogy valakinek a jogi állapota összhangban van az Ó törvényeinek elvárásaival, követelményeivel. Most hadd egészítsem ki ezt az elhangzottak fényében a következőkkel: a megigazulás Isten jogi cselekedete, melyben Ó Jézus Krisztus igazságossága alapján kijelenti, hogy a törvény összes követelménye betöltetett a bűnös embert illetően. Krisztus igazsága alapján a bűnös emberre nézve be lett töltve minden tör-

vény. Isten tehát mindenkit, aki hisz Krisztusban, az Ő engedelmességében, golgotai keresztyében, a bűnbocsánatban és Krisztus igazságának nekünk tulajdonításában, akik ezeket hiszik, azokat mondja igaznak az Úr, nem azokat, akik valahogyan cselekszenek. Nagy a különbség a kettő között, Testvérek, és Krisztus erre akart rámutatni, amikor azt mondja, hogy a ti igazságotoknak többnek kell lennie, mint a farizeusoké, akik nem fogadták el Krisztust, mert magukban bíztak. Nekünk megadatott Krisztusban a megigazíttatás ajándéka.

Hogyan haladhatja meg tehát a mi igazságunk a farizeusokét? Úgy, hogy mi nem a saját engedelmisségünkben, jócselekedeteinkben bízunk, hanem Krisztuséban. Nem cselekedetek által nyerjük el az igaz állapotot, hanem hit által. Nem a saját megítélésünk alapján valljuk magunkat igaznak, hanem Isten megítélése és ígérete alapján. Akinek ugyanis Isten egyszer Krisztus igazságát odaajándékozta, az örökre igaz is marad. Lehet, hogy az életében még a bűnnel harcol és küszködik, de attól még az isteni bíróság előtt igaz embernek számít. Aki pedig ebből a hitből él, az valóban lelki módon fogja érteni Isten törvényét, és a szerint fog igyekezni hálából törekedni az engedelmisségre. Mert nem mindegy, hogy valaki úgy cselekszik, és azt gondolja, hogy még nem végeztetett el a törvény betöltése, nekem azt még be kell töltenem, vagy pedig úgy él, hogy Krisztus helyettem betöltötte, levette rólam ezt a terhet, és én ezért minden felszabaduló erőmet odaszentelhetem az Istennek való szolgálatra, a hálára és a szeretetre. Aki így hisz, az a törvényt is másként fogja értelmezni, ahogyan a folytatásban is Krisztus erről fog majd nekünk beszélni a Hegyi beszédben (a Tízparancsolatból jönnek majd a parancsok, hogy *„hallottátok, hogy megmondatott..., én pedig azt mondom...”*). Azért beszél a folytatásban erről Krisztus, mert csak akkor kell Isten törvényéről beszélni, ha valaki már elhiszi, hogy nincs saját igazsága, de van megigazíttatása Krisztusban, mert az fogja tudni megérteni Isten törvényét, és az tudja majd lelki módon érteni, és hálából arra törekedni. Mi tehát, Testvérek, legyünk hálásak Krisztus igazságáért, amit ajándékként, ingyen kegyelemből kínál fel mindannyiunknak, és éljünk hálából Isten parancsai szerint, hogy így is dicsőítsük Őt! Nem a szertartásokból, nem a szokásainkból, nem a cselekedeteinkből származik az igazságunk, mint a farizeusoknak, hanem Krisztustól magától. Örüljünk ennek az Ő kimondhatatlan ajándékának, és így törekedjünk az engedelmisségre.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, azért, mert Te nem köntörfalazol, amikor rólunk van szó, hanem a Te Igédben szelíden, szeretettel, de mégis világosan lefested az embert. Személy szerint minket is leleplezel bűneinkben, önigazultságunkban, abban a hamis reménységünkben, amikor a saját hívó életünk-től várjuk a Te igazzá nyilvánításodat, áldásaidat. Köszönjük, hogy Krisztus azért is jött, hogy leleplezze a téves utakat, amelyek bár azzal kecsegtetnek, hogy Hozzád és az üdvösségre vezetnek el, de valójában csak a kárhozatra.

És köszönjük, Krisztus, hogy nemcsak leleplezni jöttél, hanem Te magad végeztetted el folyamatos engedelmisséged által azt, hogy mi igazak lehessünk a mennyei Bíró előtt. Köszönjük, hogy Te a Te engedelmisséged jutalmát nem tartottad meg magadnak. Megtehetted volna. De ehelyett inkább a mi képviselőnké váltál, és nekünk tulajdonítod a Te engedelmisségedet. Köszönjük Neked ezt a kegyelmet, és még inkább azt a szeretetet, amikor helyet cseréltél velünk: minket igazakká nyilvánítottál,

20. TÖBB MINT A MI CSELEKEDETEINK

Te pedig magadat bűnössé, hogy az ítéletet elszenvedhesd miattunk és értünk. Kérünk, segíts mindezt elhinnünk, különösen a hétköznapok során, és add, hogy hálából, Irántad való szeretetből Neked akarjunk élni, akaratodat megismerni, úgy szeretni Téged, hogy megtartsuk a Te parancsolataidat, ahogyan azt az Igében mondod. Hogyha már elfáradtunk ebben, Urunk, kérünk, újíts meg, és hogyha még nem látattad ezt meg velünk, kérünk, vésd jól a szívünkbe, segíts hitből élnünk.

És köszönjük Neked, hogy Eléd hozhatjuk életünk minden oldalát és dolgát. Köszönjük a csendesetet Neszmélyen, kérünk, áldd meg az alkalmakat, a lelki beszélgetéseket. Köszönjük a hétközi alkalmakat itthon is, köszönjük, Urunk, hogy naponkénti csendességben is velünk vagy.

Kérünk, áldd meg majd az előttünk álló időszakot is, Te óvd a Te népedet, és áldd meg majd a kezdődő tanévet is, áldd meg a gyermekeket, pedagógusokat egyaránt.

És könyörgünk, óvd magyar nemzetünket is. Látod, hogy mennyi ideológiai támadás van manapság a világban, köszönjük, hogy mégis Nálad van „*minden hatalom mennyen és földön*”, és ahogy a múlt században is megtartottad a Tiedet, úgy bízhatunk abban, hogy most is meg fogod. Kérünk, újítsd meg magyar népünket, adj ébredést. Áldd meg egyházunk vezetőit, szolgálóit az evangéliumhirdetés örömeivel.

És kérünk, egyen-egyenként is segíts családjainkban bizonyoságtévő életet élni, nemcsak szavainkkal, hanem valódi hitünkkel, tetteinkkel.

Köszönjük, hogy visszavárhatunk Téged, hogy életünk egy állandó Rád figyelés lehet. Kérünk, hogy amikor szemtől szembe kell majd megállnunk Előtted, hadd legyen miénk az üdvözültek öröme és alázata, és hadd legyen a mi szívünkben is a Te szent neved dicsőítésének vágya és szava. Így őrizz bennünket naponként a hitben, a Neked való szolgálatban, a kegyelemben.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

427,6-10 ének

6. Ily bűnös gyarló voltommal, Oltalommal ügyemben nem lehetek,
Tettető igazságomért Jutalmat s bért Hasztalan követelek.

7. Mert ki saját erejének, érdemének Nagyságát veti, hányja,
Szükség: légyen feddhetetlen Okvetetlen, Mint a törvény kívánja.

8. Tudom, hogy a kegyességnek és hűségnek Vagyon drága jutalma;
De azt adja kegyelemből, Nem érdemből Az Istennek irgalma.

9. Én azért ez oltalomhoz, Mint kőfalhoz Egyedül támaszkodom;
Jézusomnak kegyelméhez, Érdeméhez Jó hittel ragaszkodom.

10. Te pedig, ki által élek, Ó Szentlélek, Úgy igazgasd dolgomat,
Hogy e jót nálam tarthassam S megmutassam Hálaadó voltomat.